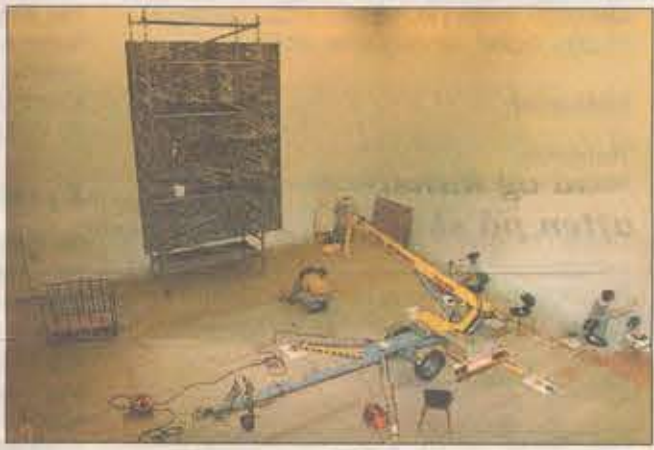

Landslagid

(Landskab på islandsk)

Ragna Róbertsdóttir skaber med lava og glas udstilling på kunstmuseet

Tekst: Chr. Rimestad
Foto: Martin Ravn

HORSENS - Lyden når helt ud i kunstmuseets café. Først en blød klirren, så en kort byge af skarper lyde - som tunge regndråber på plastic.

I den store sal arbejder Ragna Róbertsdóttir med sin udstilling „Landscape“ - landskab.

Med bredt, bleggult tape har hun mærket en kæmpestor firkant af på væggen - måske tre meter i bredden og det dobbelte i højden. Inde i firkanten skinner lyset i den lim, som er smurt på.

Lyden kommer, når Ragna Róbertsdóttir smider små stykker knust glas på væggen. Håndfuld efter håndfuld.

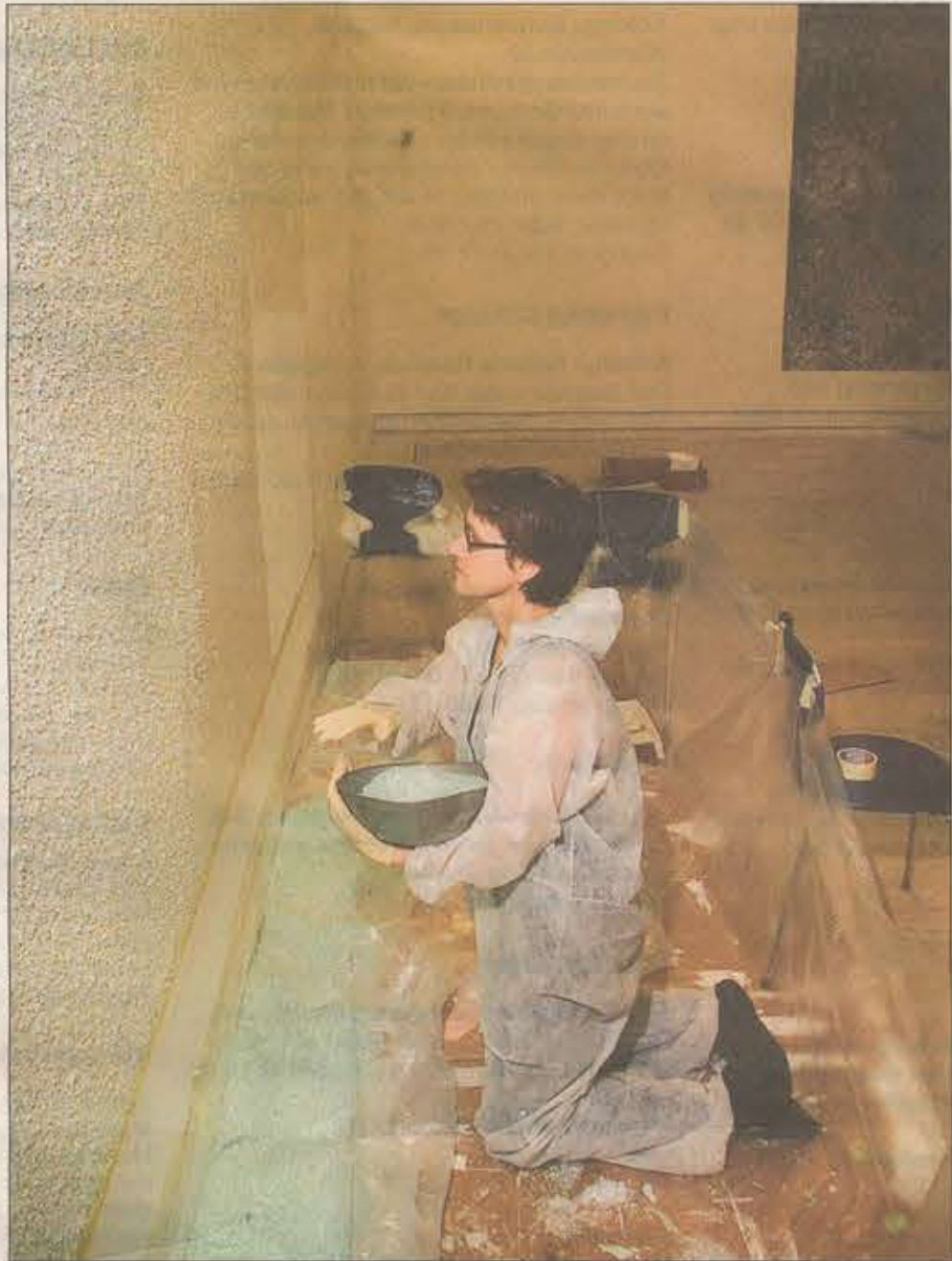
Den bløde klirren, når glasset rammer væggen. Den skarpere lyd, når de glasstykker, der ikke fanges ind af limen, falder ned på det store stykke plastic, der er bredt ud på gulvet.

På to af rummets andre vægge sidder allerede tilsvarende firkanter, ikke i glas, men i sort lava.

Og oppe på balkonen venter blå stykker glas på at blive forvandlet til et fjerde billede. Også skabt direkte på væggen.

Travle dage

Ragna Róbertsdóttir har travlt. Det er onsdag eftermiddag. Udstillingen skal være klar på lørdag kl. 14, hvor Horsens Kunstmuseum har invite-

ret til fernisering. Men hun når det. Lyden af hendes arbejde med glasset lægger sin egen, rolige rytme i rummet.

Den 56-årige islandske kunstner har altid været optaget af de materialer, hendes natur-fantastiske hjemland har at byde på. I mange år udmøntede det sig i skulpturer, nogle i lavasten, andre i græstørv. Indtil hun midt i 1990'erne radikalt skiftede kurs og flyttede sin

kunst fra gulvet op på væggene.

Og det skal forstås helt bogstaveligt, det med væggene. For hendes værker hænges ikke op med snor og kroge, sådan som man er vant til på kunstmuseer og gallerier. I stedet skabes de direkte på væggen. Sådan som Ragna Róbertsdóttir netop nu gør det på Horsens Kunstmuseum.

Hoved-materialet er lava'en - pimpstenen - som

de islandske vulkaner spytter op mod himlen, når de fungerer som sikkerhedsventiler for jordens glødende indre. Sort lava fra Hekla og Katla, rød lava fra Seydishólar og den fine, sorte blanding af lava og sand fra Mýrdalssandur.

På ensomme og kontemplative ture ud i landskabet finder Ragna Róbertsdóttir de sten, hun bruger. Bittesmå stykker lava, som hun sier sig

frem til. Næsten som perlegrus, men sort og anderledes at mærke mellem fingrene. Det vejer næsten ingenting. Forekommer på en eller anden måde lidt fremmedartet og magisk.

Lavaen, som Ragna Róbertsdóttir har med til Horsens, stammer fra området ved Hekla. Fra Islands kendteste vulkan, som ret trofast går i udbrud hvert tiende år. Og som indbyggerne på Atlanterhavsgænen altid har betragtet som indgangen til Helvede.

Måske kommer de småstens magi derfra...

Rytme og mønstre

At stenene og glasset bare bliver kastet op på væggen, giver ikke det færdige billede, men kun indledningen.

For bagefter går Ragna Róbertsdóttir i gang med at skabe mønstre, bevægelse og rytme. Nogle steder bliver sten- og glasstykker pillet ned, andre steder kommer flere op.

Hendes mål er et landskab. Hele Horsens Kunstmuseums store sal som ét stort landskab.

Man kan stå oppe på balkonen og studere landskabet i sort lava og glitrende glas ned i salen. Eller man kan stå nede og kigge op mod den blå glashimmel på balkonen.

Ragna Róbertsdóttir er glad for salen.

- Jeg har aldrig set så smukt et rum, siger hun.

Hun besøgte museet første gang i foråret, da aftalen om en udstilling var gjort. Dengang fik hun landskabet ind i tankerne. Det landskab, hun nu er ved at forme på væggene.

Og selvfølgelig må man spørge, hvorfor sten og glas skal klistres direkte på væggene. Hvorfor ikke bare på nogle plader? Så

ville der også være nogle billeder at sælge?

Men nej, så er følelsen en anden. Ragna Róbertsdóttir har prøvet, og det fungerede ikke. Billederne bliver anderledes.

Hendes store epos i lava og glas er ikke skabt til plader, som kan flyttes. Det er et landskab til den store sal på Horsens Kunstmuseum. Der hører det til.

Og når udstillingen slutter 6. januar 2002, er det ikke kun glas og pimpsten, som skrabes ned fra væggene. Det er også et landskab, som forsvinder.